

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 515/2017
30.08.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бисерке Живановић, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА из ..., поднетом преко пуномоћника Вука Ранковића, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке - решења Управног суда 15 Уп 78/16 од 27.10.2017. године, уз учешће Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Одељења за односе са запосленима, као противне странке, у предмету понављања судског поступка, у нејавној седници већа, одржаној дана 30.08.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоца за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаним решењем одбачена је тужба подносиоца захтева за понављање судског поступка правноснажно окончаног пресудом Управног суда 13 У 27307/10 од 10.06.2011. године, којом је одбијена његова тужба, поднета против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра 01 број 118-1-69/10 од 26.08.2010. године, којим је тужиоцу, као полицијском службенику, престао радни однос са 30.08.2010. године због безбедносних сметњи.

У захтеву за преиспитивање побијаног решења, поднетом због повреде закона, подносилац истиче да је Одлуком Европског суда за људска права – Стразбур од 12.01.2016. године усвојена представка три држављанина наше земље, бивших полицајаца, којима је, као и тужиоцу, престао радни однос код туженог због тога што је против тих лица, као припадника МУП-а, покренут кривични поступак због основане сумње да су извршили кривично дело, а та лица су касније ослобођена кривичне одговорности. Сматра да се ради о истој правној ситуацији, па предлаже да Врховни касациони суд уважи поднети захтев, преиначи побијано решење и пресуду Управног суда од 10.06.2011. године, те да усвоји тужбени захтев, поништи оспорено решење о престанку радног односа, тужиоца врати на рад, а туженог обавезе да му надокнади трошкове спора по АТ у укупном износу од 49.500,00 динара са каматом.

Противна странка, у одговору на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијаног решења, Управни суд је одбацио тужбу јер је нашао да тужилац није учинио вероватним постојање законских основа из члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима за понављање судског поступка окончаног пресудом тог суда 13 У 27307/10 од 10.06.2011. године, јер је неутемељено позивање тужиоца на одлуку Европског суда за људска права "Милојевић и др. против Србије", објављену у "Службеном гласнику РС" број 53 од 07.06.2016. године, будући да та одлука није донета у истој ствари да би став који је заузет у одлуци могао да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка. Ова одлука, као и одлуке Уставног суда Републике Србије на коју судску праксу се у својој одлуци позвао Европски суд за људска права, се односе на примену одредбе члана 45. Закона о унутрашњим пословима ("Службени гласник РС" 44/91... 116/03), док је пресуда Управног суда у односу на коју се понављање судског поступка тражи заснован на оцени законитости решења донетог применом одредби члана 168. у вези са чланом 111. Закона о полицији ("Службени гласник РС" 111/05 и 63/09).

Оцењујући законитост побијаног решења, Врховни касациони суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка, уз правилну примену одредаба члана 60. Закона о управним споровима. Ово стога, што је пресуда Управног суда 13 У 27307/10 од 10.06.2011. године донета на основу чињеница утврђених у управном поступку, а одлука Европског суда за људска права објављена у "Службеном гласнику РС" број 53 од 07.06.2016. године, на основу које је поднет предлог за понављање поступка, није донета у истој ствари да би став који је заузет у одлуци могао да буде од утицаја на законитост правноснажно окончаног судског поступка. Стога је правилно оцењено побијаним решењем да подносилац захтева није учинио вероватним испуњеност услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, па је нашао да су ти наводи без утицаја на другачију одлуку о законитости побијаног решења, јер се тим наводима не доводи у сумњу правилна оцена Управног суда из побијаног решења о непостојању услова за понављање поступка из члана 56. став 1. тачка 7. Закона о управним споровима, за коју одлуку је Управни суд дао довољне и јасне разлоге у побијаном решењу, које у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у првом ставу диспозитива пресуде.

Врховни касациони суд је, с обзиром на то, да је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, на основу одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује, сагласно одредби члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у другом ставу диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 30.08.2018. године, Узп 515/2017

Записничар,
Весна Мраковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић,с.р.